

یادداشتی از ارسلان مالکی، معاون وزیر راه و شهرسازی و مدیرعامل سازمان ملی زمین و مسکن؛

تاثیر مشارکت عموم مردم در تامین مسکن کشور

مسکن یکی از اساسی‌ترین نیازهای فعلی کشور و شاید مهم‌ترین و فوری‌ترین آن‌ها باشد؛ چراکه به مثابه سرپناه زندگی انسان‌ها، رفاه، آرامش و آسایش آن‌ها را به همراه دارد و با توجه به سهم بالایی که هزینه ماهانه مسکن از درآمد خانوارها به خود اختصاص می‌دهد، مالکیت مسکن تا حد زیادی با آزادسازی این درآمدها، ارتقای کیفیت زندگی اعضای جامعه را به همراه خواهد داشت.

به گزارش خبرنگاران گروه صنعت و تجارت گزارش خبر، ارسلان مالکی، معاون وزیر راه و شهرسازی و مدیرعامل سازمان ملی زمین و مسکن در یادداشتی با عنوان "تاثیر مشارکت عموم مردم در تامین مسکن کشور" آورده است:

مسکن یکی از اساسی‌ترین نیازهای فعلی کشور و شاید مهم‌ترین و فوری‌ترین آن‌ها باشد؛ چراکه به مثابه سرپناه زندگی انسان‌ها، رفاه، آرامش و آسایش آن‌ها را به همراه دارد و با توجه به سهم بالایی که هزینه ماهانه مسکن از درآمد خانوارها به خود اختصاص می‌دهد، مالکیت مسکن تا حد زیادی با آزادسازی این درآمدها، ارتقای کیفیت زندگی اعضای جامعه را به همراه خواهد داشت.

کشور ما در حال حاضر نیاز به ساخت حداقل یک میلیون مسکن در سال دارد که در این راستا می‌بایست سیاستگذاری، راهبری، تسهیل‌گری و پشتیبانی لازم توسط دولت انجام شود و بهره‌گیری کامل از ظرفیت‌های مردمی نیز در این زمینه در دستورکار قرار گیرد. به عبارت دیگر، ضرورت دارد که دولت با تمرکز بر تنظیم‌گری و کاهش تصدی‌گری و با نظر به اهمیتی که موضوع زمان با توجه به نیازهای جدی کشور در حوزه مسکن و به منظور تحقق وعده‌های داده‌شده در این زمینه برخوردار است، تمرکز خود را معطوف به ظرفیت‌سازی در جهت بهره‌مندی از امکان و توان اجتماعی و مردمی در این حوزه کند.

بهره‌مندی از ظرفیت‌های مردمی علاوه بر تسریع در حوزه مسکن‌سازی، نتایج مثبت بسیاری نیز به ارمغان خواهد آورد که در این زمینه ذکر چند مورد آن از اهمیت بالایی برخوردار است.

نکته اول اینکه در راستای مردمی‌سازی اقتصاد، مردم خودشان با توجه به آورده و امکانات در اختیارشان که کمک‌های دولتی نیز در این زمینه مکمل و مشوق مؤثری است، خواهند توانست براساس علایق و سلیق خود اقدام به طراحی و ساخت خانه کنند. بدین ترتیب، از تولید مسکن آپارتمانی به شکل انبوه و یک‌شکل به نفع خانه‌های حیاطدار که امکان بهتر و بیشتری برای زیست باکیفیت فراهم می‌کنند، فاصله گرفته می‌شود.

اهمیت خانه‌های حیاطدار را می‌توان به واسطه توجه به اهمیت خود زندگی تبیین کرد؛ خانه برای زندگی افراد واجد کارکردهای مختلفی است که نقض هرکدام از آن‌ها بخشی از زیست باکیفیت آن‌ها را مخدوش می‌کند. خانه (به‌ویژه در سنت ایرانی و اسلامی ما) صرفاً مکانی به‌منظور سپری کردن زمان خواب شبانه‌گی نیست، بلکه باید به آن از زاویه ابعاد و وجوه مختلفی (از جمله امکان بازی و تفریح برای کودکان خانواده که در رشد شخصیتی و اجتماعی آن‌ها بسیار مؤثر است، امکان پرورش گل و گیاه، و...) نگریست.

از جمله پیامدهای این موضوع، علاوه بر ارتقای سلامت روانی و اجتماعی خانواده‌ها، حرکت در مسیر افزایش جمعیت جامعه به‌عنوان یک نیاز راهبردی برای پیشرفت کشور خواهد بود، موضوعی که آپارتمان‌نشینی دقیقاً اثرات معکوس در این زمینه به دنبال داشته است.

نکته دوم اینکه در رابطه با برخی از دهک‌های بالای اقتصادی جامعه، ضرورتی برای پرداخت تسهیلات وجود ندارد و صرف واگذاری زمین به آن‌ها زمینه احداث خانه توسط خودشان را فراهم می‌آورد.

این موضوع از حجم بالای متقاضیان تسهیلات مربوط به مسکن در بانک‌ها می‌کاهد و تمرکز بانک‌ها را بر اعطای این تسهیلات به دهک‌های پایین جامعه به‌عنوان اقشار کم‌درآمد (که نیاز بیشتری به این حمایت‌ها دارند) معطوف می‌کند. موضوع سوم و حائز اهمیت در رابطه با خانه‌های حیاطدار، توجه و تأکید علمی و تحقیقاتی بر موضوع فناوری‌های ساخت متناسب با این شکل از خانه‌ها است. این موضوع که در بلندمدت قابل دستیابی است، از جهات گوناگونی (از جمله معماری، طراحی امکانات گرمایشی و سرمایشی و...) به‌ویژه از منظر الگوهای ایرانی و اسلامی و همچنین با نظر به تفاوت‌های خاص منطقه‌ای در کشور از اهمیت و ضرورت ویژه علمی و تحقیقاتی برخوردار است.